

מוקשי-אש

להביוור תוצרת-בית

בצורפיה להביוורים לפי הצורך, או לפי הזמן והציוד שישנם להרכבה והקביעה במקום.

המוקשים הנקבעים בזה אחר זה — יש לירות אותם בסדר המתחיל מן החזית והנמשך לעבר העורף כדי למנוע בעד האש מלשוף את החוטמים המוליכים לכלים האחרים. על היריות יכול לפקח אדם אחד, ליד לוח מגעים. לוח כזה

„פוגז-אש“ רוסי

פולט את שלהבתו בהפעלה ע"י חשמל או במגע האויב בתיל קטעיד. מחזפר אלכטונית באדמה — יחיד או בטולדות — משמש כ„מלכודת-אש“.

ניתן להתקינו מגרוביה ע"י שתוקעים מסמרים בלוח-עץ וע"י חיבור כל זוג מסמרים ע"י חוטי התיל אשר לכל מעגל זרם. עתה ניתן להפעיל את הכלים הרצויים ע"י נגיעה. בחוטמים המוליכים מהסוללה או ממכשיר-הפיצוץ, בזוג המסמרים המתאימים.

כשמשתמשים בהם בשילוב עם מוקשים נגד-אדם, תיל-דוקרני ותכנית-אש יעילה מהווים להביוורים „קבורים“ אלה מכשול הגנה כביר. „יורק“ אחד כזה יפור את הנאפלאם על פני שטח של בערך 10×50 מטר. תוצאה מכסימלית מושגת ע"י אש לוחכנית. אוור המטרה הופך בלתי-רעביר לגייסות אויבים לעשר דקות בערך. היינו — במשך זמן הבערה. בני-אדם המצויים אותה שעה באזור זה יהיו נתונים לכווית חמורות וישמשו מטרות מצוינות לאש מקלעים ורובים באם יגשו לנוס.

מוקש-האש מתוצרת-בית, שתיאורו ניתן בזה — הפעל ביעילות כתחבולה למתן ירי-אחד בקוריאה, בהגנה על עמדת תותחים.

מוקש-האש עשוי נרתיק ריק, שיימש לאחסנת פגז-הוביצר של 8 אינץ', ומולא בחמשה גלון של גאפאלם, בן חמשה אחו, וציוד רבע ליטרא של תרכובת C3 המשמשת כחומר-הדף; בוכנת-עץ בצורת דיסקית; רימון-זרחני המשמש כמצית; שני נפצים חשמליים; חוט חשמל וסוללת פיצוץ.

החלקים הפנימיים מתחברים, כפי שמראה המרשם. מכסה-המתכת (של הנרתיק) מוחלף אחרי-כן בכסוי-גומי אטום, הקבוע בחזקה כדי למנוע את נזילת הנאפלאם. „העכביש“ שבמכסה סגור בחריצו לצורך ההובלה בלבד ויש לשחררו בשעת הירי.

„להביוור“ נקבר בזוית-הגבהה רצויה, באופן שרק פי-הצינור מתבלט. מידת שיפוע הכלי היא הקובעת את הטווח. זוית-הגבהה של $1:3$ נותנת טווח של 55—50 מ', והנה יעילה למתן אש טובלנית וגבוהת מסלול — בשעה ששיפוע $1:4$ נותן אשר לוחכנית לטוח של 45—40 מטר. משנקבע הלהביוור במקומו, נכבשת האדמה הרכה סביב הכלי, ושקיהול מונחים עליה.

או מסלקים את המרעום מרימון-היד הזרחני ונפץ-חשמלי מוכנס במקומו. בחוטי התיל של הנפץ משתמשים כדי לקבוע אותו במקומו, ויתר התיל נמתח לשם חיבור. הרימון-המצת נקבע כששה אינצ'ים לערך לפני פי-הלהביוור ומתחת לו. חוטי התיל והנפצים, אשר בחומר ההדף „C“ ואשר ברימון, מתחברים חיבור-במקביל, ע"י חוט-חשמל של-שדה, למכשיר-הפיצוץ, הנמצא לפחות חמישים יארד מאחורי הכלי או באגפו.

קביעת המוקש במקומו דורשת, לערך, שעת עבודה של אדם. בהגנה ניתן להשתמש ב„להביוור“ אחד כזה, או

מצת, רימון-זרחני
שמרעום-ההשהיה
שלו, הוחלף בנפץ-חשמלי

